

Daniel Silva

A rablás

A Moszad ügynöke
és az elrejtett vagyon

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Daniel Silva, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2015
HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
A mű eredeti címe: *The Heist*
Magyarra fordította: *Zinner Judit*

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2015
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-108-2

- *Borító:* pecher und soiron GmbH & Co. KG, Germany
- *Kép:* Europress/Thinstock

A MIRA ® Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

A New York Times sikerszerzője

DANIEL
SILVA

A LEGÚJABB GABRIEL ALLON-THRILLER /

A RABLÁS

A MOSZAD ÜGYNÖKE ÉS AZ ELREJTETT VAGYON

A legtöbb ellopott műtárgy örökre eltűnik...
A jó hír az, hogy minél jobb a festmény,
annál nagyobb az esélye annak, hogy idővel megkerül.

(Edward Dolnick: *The Rescue Artist*)

„Aki vermet ás, beleesik abba, és aki lerontja a kőkerítést, azt megmarja a kígyó.”

(A Prédikátor könyve 10,8)

ELŐSZÓ

1969. október 18-án, a szicíliai Palermóban Caravaggio *Jézus születése Szent Ferencel és Szent Lőrincel* című festménye eltűnt az Oratorio di San Lorenzo oltára fölül. A *Jézus születése*, ahogy röviden emlegetni szokták, Caravaggio utolsó nagyszerű mesterműveinek egyike, melyet 1609-ben festett, miközben az igazságszolgáltatás elől bujkált. Rómában körözték ugyanis a pápai hatóságok egy kardpárbajjá fajult verekedés miatt, amely során megölt egy embert. Az oltárkép több mint negyven éven át a legkeresettebb ellopott műkincs volt a világon, mégsem sikerült megtalálni. Még az sem derült ki, mi lett vele. Egészen mostanáig...

ELSŐ RÉSZ

**CHIAROSCURO
– FÉNY ÉS ÁRNYÉK**

1.

London – Comói-tó, Olaszország

Az egész egy véletlennel kezdődött, mint minden, aminek valaha köze volt Julian Isherwoodhoz. Ha a londoni művészeti világ tudott volna az esetről – mint ahogy nem tudott –, senki számára nem okozott volna meglepetést, annyira közismert volt a tény, hogy a fickó lépten-nyomon balul végződő kalandokba bonyolódik. Ahogy a Sotheby's régi mesterekkel foglalkozó részlegének egyik nagymenője egyszer megjegyezte, Isherwood a veszített ügyek védőszentje, egy drótkötélen táncoló művész, aki szinte vonzza a biztos kudarcral végződő dolgokat, még ha a kudarc legtöbbször nem a saját hibájából következik is be. Ebből fakadt, hogy egyszerre csodálták és sajnálták, ami ritka az ő köreiben és helyzetében. Julian Isherwood mindenestre elérte, hogy körülötte kevésbé volt unalmas az élet, és ez volt az, amiért a londoni társaság imádta.

Galériája a Mason's Yard névre hallgató, macskaköves terecske távolabbi végében állt, s egy kopott, viktoriánus raktárépület három emeletét foglalta el, amely valaha a Fortnum & Mason cég tulajdonát képezte. A tér egyik oldalán egy kisebb görög hajózási társaság irodái álltak, a másikon pedig egy söröző, ahová csinos, robogón közlekedő irodista lányok jártak ebédelni és szórakozni. Jóval korábban, mikor az arab és orosz pénz még nem árasztotta el London ingatlanpiacát, a galéria az elegáns New Bond Streeten állt, avagy a New-Bond-Strassén, ahogy a szakmában ismerték. Am ekkor megjelentek az olyanok, mint a Hermès, a Burberry, a Chanel és a Cartier, mire Isherwoodnak és a hozzá hasonlóknak, azaz a múzeumi minőségű, régi mesterektől származó alkotásokkal foglalkozó független műkereskedőknek nem maradt más választása, mint hogy bemeneküljenek a St. James negyedbe.

Nem ez volt az első eset, hogy Isherwoodnak menekülnie kellett. Párizsban született a második világháború előestéjén a neves műkereskedő, Samuel Isakowitz egyetlen gyermekeként, és kisgyerekként máris menekítették a Pireneusokon át a német megszállás elől, majd becsempészték Angliába. Párizsi gyerekkorát és zsidó háttérét Isherwood gondosan titkolta a hírhedten rosszindulatú londoni művészvilág elől. Mindenki úgy tudta, ízig-vérig angol, vagy ahogy ő maga szokta mondani, „angol, mint a délutáni tea meg a csámpás fogsor”. Ő volt az egyszeri és megismételhetetlen Julian Isherwood, a barátainak Julie, az ivócimboráinak „piás Julian”, a tévedhetetlen véleményét rendszeresen kikérő művészettörténészeknek és kurátoroknak pedig „Öszentsége”. Lojális volt a végtelenségig, s legalább annyira kifogástalan modorú és jóhiszemű. Még igazi ellenségei sem voltak, ami egyedülálló teljesítmény azok után, hogy két emberöltő óta navigált a művészeti élet zavaros vizein. Legfőképp pedig tisztességes volt, márpedig a tisztesség ritka kincs manapság Londonban, de bárhol másutt is a világon.

Az Isherwood Szépművészeti Galéria az ég felé tört. Tömött raktárai a földszinten kaptak helyet, az irodák az első, a kiállítóterem a második emeleten. Ez utóbbi, melyet sokan London legnagyobb bemutatótermének tartottak, a híres párizsi Paul Rosenberg Galéria pontos másolata volt, ahol Isherwood gyerekként számos boldog órát töltött, gyakran akár magának Picassónak a társaságában. Az iroda egy dickensi nyomornegyed szobájára hajazott, ahol halmokban álltak a megsárgult katalógusok és monográfiák. Ahhoz, hogy ide bejussanak, a látogatóknak előbb két biztonsági üvegből készült ajtón kellett átmenniük. Az elsőn a Mason's Yard felől, a másodikon pedig egy keskeny, piszokfoltokkal tarkított barna szőnyeggel fedett lépcsősor tetején. Ott fogadta őket Maggie, egy álmos szemű szőkeség, aki nem tudott volna megkülönböztetni egy Tizianót egy darab csomagolópapírtól. Isherwood nagy bolondot csinált magából, amikor egyszer megpróbálta elcsábítani, és a végén kénytelen volt felvenni recepciósnak. Most épp a körmeit fényezte, s ebben az sem zavarta, hogy az asztalán csengett a telefon.

– Felvennéd, Mags? – érdeklődött Isherwood jóindulatúan.

– Minek? – kérdezett vissza a lány minden ironia nélkül.

– Hátha fontos.

Maggie világfájdalommal az égre nézett, majd felvette a kagylót, s belebúgta:

– Isherwood Galéria. – Néhány másodperccel később egyetlen szó nélkül le is tette, s folytatta a körömcsinosítást.

– Nos? – kérdezte Isherwood.

– Senki sem volt a vonalban.

– Megtennéd, drágaságom, hogy megnézed a hívó számát?

– Majd visszahív.

Isherwood savanyú képet vágott, majd csendben tovább vizsgálta a filccel borított festőállványon elhelyezett képet a szoba közepén, amely a Mária Magdolnának megjelenő Krisztust ábrázolta. Francesco Albani egyik követője lehetett az alkotó, s Isherwood egy berkshire-i udvarházból szerezte nemrég fillérekért. Ugyanúgy ráfért volna egy kis restaurálás, mint új tulajdonosára. A férfi abban a korban volt, amit úgy szoktak jellemezni, hogy „túljutott élete delén”. A „délután” pedig nagyon borongós tud lenni, gondolta lehangoltan. Főleg most, késő ősszel, mikor dermesztő a szél, és az Oxford Streeten már égnek a karácsonyi fények. Méretre szabott Savile Row öltönyében, ezüstös fürtjeivel ennek ellenére elegánsan festett, még ha nem is túl meggyőzőn. Ő maga a „méltóságteljesen lerobbant” kifejezéssel jellemezte a külsejét. Ebben az életkorban már nem számíthatott többre.

– Úgy tudtam, valami rémes orosz jelentkezett be négyre, hogy megnézzen egy képet – szólalt meg hirtelen, bár tekintete továbbra is a megviselt vásznat pásztázta.

– A rémes orosz lemondta.

– Mikor?

– Ma reggel.

– Miért?

– Nem mondta.

– Miért nem szóltál?

– Szóltam.

– Nem igaz.

– Biztos elfelejtetted, Julian. Mostanában gyakran előfordul.

Isherwood lesújtó pillantást vetett a nőre, s arra gondolt, hogyan vonzódhatott egyáltalán egy ilyen visszataszító teremteshez. Aztán mivel nem szerepelt más bejegyzés a naptárában, és nem is volt jobb dolga, beletornázta magát a kabátjába, átballagott a *Green's étterem és osztrigabárba* és letelepedett az egyik asztal mellé, amivel is beindította az események sorozatát, melyek önhibáján kívül ismét bajba sodorták. Négy óra húsz lévén még nem volt tömeg, igazából üres volt a bár. Egyedül Simon Mendenhall üldögélt ott, a Christie's télen-nyáron napbarnított vezető árverezője. Mendenhall egyszer tudtán kívül szerepet játszott egy izraeli–amerikai közös hírszerző műveletben, amely arra irányult, hogy beépüljenek egy, Nyugat-Európát bombamerényleteivel rettegésben tartó dzsihadista terrorszervezetbe. Isherwood azért tudott erről, mert neki magának is volt egy kis szerepe a műveletben. Nem volt ugyan kém, de segített a kémeknek. Különösen egy kémnek.

– Julie! – kiáltott feléje Mendenhall, majd a vonakodó licitálók meggyőzésére használt legbehízalgóbb hangján hozzátette: – Határozottan remekül nézel ki. Fogytál? Vagy wellnessezni voltál? Új csajod van? Mi a titkod?

– A sancerre – felelte Isherwood kedvenc francia borára utalva, amelyből rendelt is egy jéghideg üveggel, mihelyt letelepedett megszokott asztalához a Duke Streetre néző ablak mellett. Úgy érezte, egy pohár nem lenne elég. Mendenhall hamarosan nagy sebbel-lobbal távozott, s ő egyedül maradt a gondolataival meg az itálával. Veszélyes kombináció egy középkorú férfi esetében, akinek rohamosan hanyatlak az üzlete.

Végül azonban nyílt az ajtó, s a vizes, sötétedő utcáról betódult néhány kurátor a Nemzeti Galériából. Őket egy fontos ember követte a Tate-ből, majd egy csapat a Bonhams aukciósházból, élén Jeremy Crabbe-bel, a cég „régimesterek” részlegének közvetlen modorú vezetőjével. Közvetlen utánuk érkezett Roddy Hutchinson, aki London leggátlástalanabb műkereskedőjének hírében állt. Az ő érkezése nem volt

valami jó jel, mert ahol ő megjelent, ott biztosan felbukkant Oliver Dimbleby is. Néhány perccel később be is csámpázott a bárba körülbelül annyira feltűnés nélkül, akár egy vonatfüty a csendes éjszakában. Isherwood előkapta a mobilját, és úgy tett, mintha sürgős beszélgetésbe merülne, csak hogy Oliver nem vette be. Egyenest feléje tartott – ahogy egy vadászkutya követi a róka nyomát, emlékezett később Isherwood –, és jókora hátsójával letelepedett az üres székre.

– Domaine Daniel Chotard – emelte ki elismerően a borosüveget a jegesvödörből. – Ugye, nem bánod, ha töltök magamnak?

Ódivatú, válltöméses hivatali öltönyt viselt, amely úgy feszült testes alakján, mint szafaládén a bőre. Hatalmas arany mandzsettagombjai akkorák voltak, mint egy-egy jókora pénzérme. Kerek, rózsaszín arcában olyan élénken csillogott halványkék szeme, mintha kitűnően aludt volna az éjjel. Oliver Dimbleby első osztályú gazember volt, de cseppet sem bántotta a lelkiismeret.

– Ne vedd zokon, Julie – kezdte, miután nagylelkűen öntött magának Isherwood borából –, de úgy nézel ki, mint a mosott rongy.

– Simon Mendenhall nem ezt mondta.

– Simon azzal keresi a kenyerét, hogy kiéneklei mások zsebéből a pénzt. Én viszont a színtiszta igazat mondom még akkor is, ha netán rosszulesik – jelentette ki Dimbleby őszinte aggodalommal méregetve Isherwoodot.

– Ó, ne nézz már így rám, Oliver!

– Hogy?

– Mintha valami kedveset akarnál még utoljára mondani, mielőtt az orvosok levesznek a gépről.

– Néztél mostanában tükörbe?

– Igyekszem elkerülni.

– Nem csodálom – jelentette ki Dimbleby rátöltve a borára.

– Hozathatok neked még valamit, Oliver? Esetleg egy kis kaviárt?

– Nem szoktam mindig viszonzni, amit kapok?

– Nem, Oliver, nem szoktad. Ha utána számolnék, de nem fogok, kiderülne, hogy több ezer fonttal tartozol.

Dimbleby elengedte a megjegyzést a füle mellett.

– Mi az, Julian? Mi aggaszt mostanában?

– Pillanatnyilag éppen te, Oliver.

– Arról a lányról van szó, nem, Julie? Attól van rossz hangulatod. Mi is a neve?

– Cassandra – felelte Isherwood az ablaküvegnek.

– Összetörte a szíved, mi?

– A nők folyton azt teszik.

Dimbleby elmosolyodott.

– Elképesztő, milyen szerelmes típus vagy. Mit meg nem adnék, ha én is szerelmes lehetnék csak még egyetlenegyszer!

– Te vagy a legnagyobb nőfaló, akit csak ismerek, Oliver.

– Nőfalónak és szerelmesnek lenni nem ugyanaz. Igen, szeretem a nőket. *Minden* nőt. És épp ez a baj.

Isherwood az utcát bámulta. Újból esni kezdett, épp időben, hogy eláztassa a délutáni csúcsban közlekedőket.

– Adtál el festményt mostanában? – érdeklődött Dimbleby.

– Többet is.

– Én egyről sem hallottam.

– Mert nem volt nyilvános az eladás.

– Na persze! – horkant fel Oliver. – Hónapok óta nem adtál el semmit. De ez nem akadályozott meg abban, hogy újabbakat vegyél, igaz? Hány festményt halmoztál fel a raktáradban? Egy múzeumra valót, és néhány ezer még marad is. És ott penészedik rád az összes.

Isherwood nem válaszolt, csak megdörzsölte alul a hátát. Ez a fájdalom maradt vissza a korábbi ugató köhögésből, de a férfi ezt már a javulás jelének fogta fel. A hátfájás legalább nem zavarja a szomszédokat.

– Még mindig áll az ajánlatom – szólalt meg Dimbleby.
– Miféle ajánlatod?
– Ugyan már, Julie! Ne kelljen hangosan kimondanom!
Isherwood feléje fordult, s egyenesen belenézett Dimbleby húsos, gyerekes arcába.
– Ugye nem azt akarod mondani megint, hogy megveszed a galériámat?
– Kész vagyok több mint nagyvonalú ajánlatot tenni. Tisztességes árat adok a gyűjteményed kisebbik, eladható felére, a többivel meg egy darabig fűtöm az épületet.
– Ez igazán nagylelkű tett volna – válaszolt gúnyosan Isherwood –, de más terveim vannak a galériámmal.
– Reálisak?
Isherwood nem felelt.
– Na jó – mondta Dimbleby. – Ha nem hagyod, hogy átvegyem azt a romhalmazt, amit te galériának nevezel, legalább hadd tegyek érted valami mást, ami esetleg kibillent ebből a lehangolt korszakodból.
– Nem kell az egyik megunt csajod, Oliver.
– Nem nőről beszélek, hanem egy kellemes utazásról, ami elterelné a gondolataidat a problémáidról.
– Hová?
– A Comói-tóhoz. Teljes költségtérítés, repülőút első osztályon, két éjszaka a Villa d'Este luxuslakosztályában.
– És mit kellene tennem ezért?
– Egy kis szívességet.
– Milyen kicsit?
Dimbleby töltött magának még egy pohár bort, és elmesélte Isherwoodnak a többi tudnivalót.

Kiderült, hogy Dimbleby nemrég összeismerkedett egy kitelepült angol úriemberrel, aki mohón gyűjtötte a festményeket, de képzett művészeti tanácsadó segítsége nélkül. Ráadásul az anyagi forrásai kezdtek kimerülni, így rákényszerült, hogy eladja a gyűjtemény egy részét, mégpedig sürgősen. Dimbleby elvállalta, hogy átnézi a képeit, de most, hogy eljött az utazás ideje, úgy érezte, képtelen repülőre szállni. Legalábbis ezt állította. Isherwood gyanította, hogy Dimbleby valami más okból visszakozott, mert a fickó közismerten maga volt a megtestesült hátsó szándék.

Mégis volt valami a váratlan utazás ötletében, ami megtetszett Isherwoodnak, így jobb meggyőződése ellenére azon melegében elfogadta az ajánlatot. Este becsomagolt néhány alapvető holmit, és másnap reggel kilenckor már el is helyezkedett a British Airways 576. számú járatának egyik első osztályú ülésében. A gép egyenesen a milánói Malpensa repülőtérre tartott. Az úton mindössze egy pohár bort ivott – a szíve egészsége érdekében, ahogy mondani szokta –, így fél egykor képességei teljes birtokában kászálódott be a bérelt Mercedesbe. Térkép vagy navigációs eszköz nélkül indult északra a Comói-tóhoz, mivel a velencei festőkre szakosodott, nagyra tartott művészettörténészként számtalanszor járt már Olaszországban, hogy bebarangolja a templomokat és múzeumokat. De még most is kapott minden alkalmon, hogy visszatérhessen, főleg ha más állta a számlát. Julian Isherwood franciának született, angolként nevelkedett, de mellkasában egy romantikus, lelkes olasz szív dobogott.

Ügyfele kettőre várta Isherwoodot. Dimbleby sietős e-mailje szerint nagy lábon élt egy nagyszerű helyen, a tó délnyugati csücskében, Laglio városa mellett. Isherwood néhány perccel korábban ért oda, de az impozáns kertkapu már nyitva állt, hogy be tudjon hajtani. A kapu után frissen burkolt felhajtó következett, mely kecses ívvel vezetett a ház előtti kavicsos udvarra. Leparkolt a házhoz tartozó magánkikötőnél, és néhány kerti szobor mellett elhaladva megcélozta a villa bejáratát. A csengetésre senki sem válaszolt. Ránézett az órájára, majd ismét megnyomta a csengőt. Az eredmény ugyanaz.

Ezen a ponton bölcsen tette volna, ha visszaül a bérelt autóba, és elhagyja Comót, amilyen gyorsan csak lehet. Ő azonban lenyomta a kilincset, és sajnálatos módon nyitva találta az ajtót. Résnyire nyitotta, bekiabált a ház sötétjébe egy „Jó napot!”-ot, majd bizonytalanul belépett az impozáns előcsarnokba. Nyomban észrevette a vértócsát a márványpadlón, fölötte a két mezítelen lábat a levegőben, még feljebb pedig egy duzzadt, elkékült-elfeketedett arcot, amint üres tekintettel bámul a belépőre. Megrogygiant a térde, s vészes gyorsasággal közeledett a padló az arcához. Térdre rogyva, összegörnyedve várt, amíg

elmúlt a rátörő hányinger. Aztán bizonytalanul feltápáskodott, s szájára szorítva a tenyerét kitámolygott a villából a kocsiához. És bár nem is volt teljesen tudatában, minden egyes lépésnél átkozta azt a pókhasú Oliver Dimblebyt.

2.

Velence

Másnap kora reggel Velence ismét csatát veszített sok évszázados harcában a vízzel. A dagály mindenféle tengeri szerzetet sodort a Hotel Cipriani előcsarnokába, és elárasztotta a Harry's nevű bár. Dán turisták indultak „úszni egyet” a Szent Márk térre, ahol a Caffè Florian asztalai és székei lebegtek a vízen a bazilika felé, s ütődtek neki a lépcsőinek, akár egy elsüllyedt luxus óceánjáró törmeléke. Ez egyszer még a galambok is bölcsen elhagyták a víz alá került várost, szárazföldet keresve.

Voltak azért olyan részei is Velencének, ahol az *acqua alta*, azaz a „magas víz” inkább pusztán nyűg volt, semmint csapás. A restaurátornak sikerült találnia egy viszonylag szárazon maradt miniatűr szigetvilágot a Cannaregio negyedben lévő lakása ajtaja és a város déli részén fekvő Dorsoduro negyed között. A férfi nem velencei születésű volt, de jobban ismerte a város sikátorait és tereit, mint sok helybeli. Velencében tanulta ki a mesterségét, imádta és gyászolta Velencét, és egyszer, amikor még nem a saját nevén ismerték az itteniek, elüldözték innen az ellenségei. Hosszú távollét után tért vissza most szeretett városába, a víz és a művészet városába, az egyetlen városba, ahol valaha is némi elégedettséget érzett. Békességet nem, mert a restaurátor számára a béke csak az előző és a következő háború közötti időszakot jelentette, valami átmeneti, csalóka látszatot. Költők és özvegyek ábrándoznak ilyesmiről, de az olyan férfiak, mint a restaurátor sosem engedhetik meg maguknak, hogy higgyenek a mesének, miszerint a béke egy létező fogalom, lehetséges és elérhető.

Megállt egy pillanatra egy elárusítóbódénál, hogy lássa, nem követik-e, majd folytatta útját ugyanabban az irányban. Alacsonyabb volt az átlagnál, és szikár, mint egy atléta. Arca hosszú, az álla keskeny, ahogy az orra is, amelyet mintha fából faragtak volna. Lapos sapkájának pereme alól természetellenesen zöld szemekkel nézte a világot, s a halántékán már ezüstös volt a haj. Esőkabátot és gumicsizmát viselt, ernyő azonban nem volt a kezében. Megszokásból nem vitt magával soha semmit, ami akadályozta volna kezei gyors mozgását.

Eljutott a város legmagasabb pontjára, a Dorsoduro negyedbe, s a San Sebastiano-templom felé vette az útját. A templom főbejárata zárva volt, rajta egy hivatalosnak tűnő tábla hirdette, hogy az épület a következő év őszéig zárva lesz a látogatók előtt. A restaurátor egy kisebb oldalajtót nyitott ki egy nehéz tolvajkulccsal. Bentről hűvös fuvallat csapta meg az arcát, s vele gyertyafüst, tömjén és több évszázados penész szaga, amely a férfit az elmúlásra emlékeztette. Bezárta maga mögött az ajtót, kikerülte a szenteltvízes medencét, és elindult befelé.

A sötét főhajóban egyetlen padot sem látott. A restaurátor halkán lépkedett a sima, kopott köveken, majd át az oltár előtti áldoztatórács nyitott ajtaján. Magát a díszes oltárt elvitték tisztítani, a helyén egy tíz méter magas alumíniumállványzat állt. A restaurátor macskaügyességgel felmászott rá, majd átcúszott az állványra feszített vászon részén, hogy elérje a munkaterületét. Eszközei pontosan ott voltak, ahol előző este hagyta őket. Vegyszeres üvegek, vatta, egy köteg fapálcika, egy fejre rögzíthető nagyító, két erős halogénlámpa és egy festékfoltos hordozható CD-lejátszó. Az oltárképet – Veronese *A megdicsőült Madonna a gyermekkel és szentekkel* című festménye – is ugyanolyan állapotban találta, ahogy hagyta. Csak egyike volt annak a számos mesterműnek, amelyet a mester 1556 és 1565 között készített a templom számára. Nagyszerű márvány mellszobrával díszített sírja a szentélytől balra állt. Az ilyen pillanatokban, mint a mostani, mikor a templom üres volt, és sötét, a restaurátor szinte úgy érezte, Veronese szelleme figyelte őt, ahogy dolgozik.

Felkattintotta a lámpákat, s mozdulatlanul állt egy hosszú pillanatig az oltárkép előtt. Legfőleg Mária ült egy felhőn a gyermekkel az ölében, körülötte zenélő angyalok. Alattuk, elragadtatott tekintetüket

felfelé emelve szentek egy csoportja. Köztük Sebestyén, a templom védőszentje, akit Veronese mártíromságának pillanatában ábrázolt. Az előző három hét azzal telt, hogy a restaurátor gondosan eltávolította a felpattogzott és elsárgult lakkréteget egy aceton, metil-acetát és terpentín óvatosan kiszámított keverékéből álló oldószer segítségével. Egy nagyméretű festmény megtisztítása, ahogy mondani szokta, nem olyan, mint áthúzni egy öreg kárpitozott bútort, hanem inkább hasonlítható ahhoz, mintha az ember fogkefével súrolná fel egy repülőgép-anyahajó fedélzetét. Először is készít egy vattacsomót, amelyet rátesz egy fapálcikára. Miután ezt belemártja az oldószerbe, gyengéden dörzsölni kezdi vele a vásznat, de olyan finoman, hogy ne okozzon a képnek további sérülést. Egy vattapamacs úgy hat négyzetcentiméter felülethez elegendő, mielőtt elpiszkolódik. Amikor éjjel épp nem vérről és tűzről álmodott, egy akkora vászonról távolította el álmában a piszkot, mint az egész Szent Márk tér.

Még egy hét, és nekifoghat a restaurálás második fázisának, azaz elkezdheti kijavítani azokat a foltokat, ahol Veronese eredeti festéke lepattogzott. Mária és a gyermek Krisztus nagyrészt sértetlen maradt, de a kép tetején és alján kiterjedt sérült területeket fedezett fel. Ha minden a terv szerint halad, befejezi a kép restaurálását, mire a felesége terhessége utolsó heteihez ér. Már ha minden a terv szerint halad.

Betett egy CD-t a lejátszóba, s egy pillanattal később betöltötte a szentélyt a Bohéméletből a „Non sono in vena”. Miközben Rodolfo és Mimi egymásba szeretett a kis párizsi padlásszobában, a restaurátor ott állt egyedül Veronese előtt, s nagy múgonddal távolította el a felületről az évszázados piszkot. Egyenletes, könnyed ritmusban dolgozott – bemárt, töröl, eldob... bemárt, töröl, eldob –, mígnem az emelvény tele lett csípős szagú, piszkos vattapamacsokkal. Veronese olyan festékeket kevert ki, amelyek nem halványodtak a korról, így amint a restaurátor eltávolított egy-egy apró foltnyi szennyeződést, alatta máris ott ragyogtak az eredeti, intenzív színek. Olyan volt, mintha a mester csak tegnap vitte volna fel a vászonra a festéket, nem pedig négy és fél évszázaddal ezelőtt.

A férfi még két óra hosszat élvezhette az egyedüllétet a csendes templomban. Tízkor azonban léptek koppantak a főhajó kövén. Adrianna Zinetti léptei, aki egyforma ügyességgel tisztított oltárokat és csábított el férfiakat. Őt Lorenzo Vasari követte, egy tehetséges freskorestaurátor, aki csaknem egymaga támasztotta fel Leonardo *Utolsó vacsoráját* a halottaiból. Utána Antonio Politi óvatos csoszogása hallatszott, akit legnagyobb bosszúságára a mennyezetfreskók restaurálásával bíztak meg az oltárkép helyett. Ennek következtében háton fekvé töltötte a napjait, akár egy modern Michelangelo, s szemrehányó pillantásokkal illetve a restaurátor elfüggönyözött emelvényét a magasból, a szentély fölül.

Nem ez volt az első alkalom, hogy a restaurátor és a csapat többi tagja együtt dolgozott. Évekkel korábban nagyszabású restaurálást végeztek a San Giovanni Crisostomo-templomban a Cannaregio negyedben, előtte pedig a castellói San Zaccariában. Akkoriban a kollégák Mario Delvecchióként ismerték a restaurátort, aki briliáns művész, de igencsak rejtélyes és titkolózó ember. Később mindenki mással együtt megtudták, hogy nagyra becsült kollégájuk nem más, mint a legendás izraeli hírszerző tiszt és mesterlövész Gabriel Allon. Adrianna Zinetti és Lorenzo Vasari meg tudott bocsátani neki, amiért becsapta őket, de Antonio Politi soha. Fiatalkorában egyszer azzal vádolta Mario Delvecchiót, hogy terrorista, és most Gabriel Allont is annak tartotta. Titokban azt gyanította, neki köszönheti, hogy a templomhajó mennyezete alatt kell töltenie a napjait hanyatt fekvé vagy kicsavarodva, elszigetelten mindenkitől, miközben arcára csöpög az oldószer és a festék. A freskó, amelyen dolgozott, Eszter királynét, a zsidók megmentőjét ábrázolta, s Politi mindenkinek, aki hajlandó volt meghallgatni, azt fejtegette, hogy ez nem lehet véletlen.

Valójában Gabrielnek semmi köze sem volt ehhez a döntéshez. A feladatokat Francesco Tiepolo osztotta el, Veneto tartomány legkiválóbb restaurátorcégének a tulajdonosa, a San Sebastiano-program igazgatója. Nagydarab fickó volt, s kócos szakállában már ősz szálak vegyültek a feketék közé. Nagy étvágyú, szenvedélyes ember lévén nagyon tudott haragudni, és még jobban szeretni. Szokásához híven most is bő, tunikaszerű inget viselt, selyemsállal a nyaka körül. Ruhája alapján olyan benyomást keltett, mintha a templom építését felügyelné, nem pedig a restaurálását.

Tiepolo egy pillanatra megállt, hogy csodáló pillantást vessen Adriannára, akivel korábban egy ideig viszonya volt, Velence egyik legrosszabbul őrzött titkaként. Ezután felmászott Gabriel állványára, és átréselt magát a védővászon résén. A fapalló szinte meghajolt hatalmas súlya alatt.

– Óvatosan, Francesco – húzta el a száját Gabriel. – Márványpadló van alattunk, még hozzá elég mélyen.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy bölcsebb dolog lenne, ha leadnál néhány kilót. Lassan saját gravitációs meződ kezd kialakulni.

– Mi jó származna a fogyásból? Ledobhatnék akár húsz kilót is, mégis kövér maradnék. – Az olasz előbbre lépett, s megszemlélte az oltárképet Gabriel válla fölött. – Remek – mondta gúnyos szánt csodálattal. – Ha ilyen tempóban haladsz, a gyerekeid első születésnapjára készen is leszel.

– Vagy gyorsan csinálom, vagy jól.

– Tudod, ez a kettő nem feltétlenül zárja ki egymást. Itt, Olaszországban gyorsan dolgoznak a restaurátorok, bezzeg te nem. Már akkor is lassú voltál, amikor megjátszottad, hogy közénk tartozol – tette hozzá Tiepolo.

Gabriel egy újabb vattapamacsot gyúrt, megnedvesítette az oldószerrel, s átdörzsölte vele Szent Sebestyén nyilakkal átlótt testét. Tiepolo figyelmesen nézte egy darabig, majd készített magának is egy pamacsot, s dolgozni kezdett vele a szent vállán. A megsárgult lakkréteg nyomban feloldódott, s megjelentek alatta Veronese eredeti színei.

– Tökéletes az oldószered – jegyezte meg Tiepolo.

– Mindig is az volt – felelte Gabriel.

– Mit teszel bele?

– Titok.

– Muszáj neked mindig titkolóznod?

Mikor Gabriel nem felelt, Tiepolo lepislogott a vegyszeres üvegekre.

– Mennyi metil-acetátot teszel bele?

– Pont amennyit kell.

Tiepolo vágott egy grimaszt.

– Nem én intéztem el neked ezt a munkát, amikor a feleséged úgy döntött, Velencében szeretne lakni a terhessége alatt?

– De igen, Francesco.

– És nem fizetlek sokkal jobban, mint a többieket – folytatta Tiepolo suttogva – annak ellenére, hogy állandóan itt hagysz, valahányszor a gazdáidnak szükségük van a szolgálataidra?

– Mindig is nagylelkű voltál hozzám.

– Akkor meg miért nem árulod el nekem az oldószered összetételét?

– Mert ahogy Veronesének is megvoltak a maga titkos formulái, úgy megvannak nekem is.

Tiepolo legyintett hatalmas kézfejjével, majd eldobta az elpiszkolódott vattát, és készített egy újabb labdacsot.

– Tegnap este felhívott a New York Times római irodájának a főnöke – mondta csak úgy mellékesen.

– Szeretne csinálni egy riportot erről a munkáról a vasárnapi kulturális mellékletbe. Ide akar jönni pénteken, hogy körülnézzen.

– Ha nem bánod, Francesco, én akkor inkább kiviszem ezt a pénteket.

– Gondoltam, hogy ezt fogod mondani – mondta Tiepolo, majd vetett kollégájára egy oldalpillantást. – Egy kicsit sem jössz kísértésbe?

– Mire?

– Hogy megmutasd a világnak az *igazi* Gabriel Allont. Azt, aki a legnagyobb régi mesterek műveit gondozza. Azt, aki úgy tud festeni, mint egy angyal.

– Csak akkor beszélék újságírókkal, ha elkerülhetetlen. Magamról pedig végképp nem.

– Pedig érdekes életed volt.

– Enyhén szólva.

– Talán eljött az ideje, hogy előbújj a függöny mögül.

– És aztán mi lesz?

– Életed végéig itt maradhatnál velünk Velencében. Lélekben mindig is velencei voltál, Gabriel.

– Nagy a kísértés.

– De?

Gabriel arckifejezése egyértelművé tette, hogy nem kíván tovább vitatkozni erről. Aztán a festmény felé fordulva még megkérdezte:

– Más hívást nem kaptál, amiről tudnom kéne?

– Csak egyet – felelte Tiepolo. – Ferrari tábornok a csendőrségtől a városba érkezik még ma délelőtt.

Szeretne négyszemközt beszélni veled.

Gabriel hátrafordult.

– Miről?

– Nem mondta. A parancsnok inkább kérdezni szeret, semmint válaszolni – jegyezte meg Tiepolo, majd érdeklődve méregette Gabrielt egy pillanattal. – Nem is tudtam, hogy barátok vagytok.

– Mert nem is vagyunk.

– Honnan ismered?

– Egyszer kért tőlem egy szívességet, és nem volt más választásom, mint hogy belemenjek.

Tiepolo látványosan gondolkodóba esett.

– Az a vatikáni ügy lehetett néhány évvel ezelőtt, mikor egy lány leesett a bazilika kupolájából. Ha jól emlékszem, épp az ottani Caravaggiót restauráltad, amikor történt.

– Tényleg?

– Legalábbis így mondták.

– Nem kéne odafigyelned a híresztelésekre, Francesco. Majdnem mindig hamisak.

– Kivéve, ha rólad szólnak – felelte Tiepolo egy mosoly kíséretében.

Gabriel válasz nélkül hagyta a megjegyzést, s folytatta a munkát. Egy pillanattal ezelőtt még jobb kézzel dolgozott, most viszont a bal kezét használta ugyanolyan ügyesen.

– Akárcsak Tiziano – dörmögte Tiepolo le nem véve róla a szemét. – Nap vagy a sokkal kisebb csillagok között.

– Ha nem hagysz békén, ez a Nap sosem fogja tudni befejezni ezt a képet.

Tiepolo nem mozdult.

– Biztos vagy benne, hogy nem ő vagy? – kérdezte kis hallgatás után.

– Kicsoda?

– Mario Delvecchio.

– Mario halott, Francesco. Soha nem is létezett.

3.

Velence

Az olasz csendőrség, a félig katonai fennhatóság alatt álló, de rendőri feladatokat ellátó carabinieri, regionális főparancsnoksága a Castello negyedben székel, nem messze a San Zaccaria tértől. Cesare Ferrari tábornok pontosan egy órákor lépett ki az épületből. Kitüntetésekkel és jelvényekkel teli kék egyenruháját utcai öltönyre cserélte, s egyik kezében egy rozsdamentes acél diplomatátáskát szorongatott. A másikat, amelyről két ujj hiányzott, mélyen a jól szabott zakó zsebébe dugta. Most előhúzta, hogy kezét foghasson Gabriellel. Üdvözlő mosolya rövid volt, és hivatalos. Mint általában, most sem érte el a szemét. Leginkább azért nem, mivel jobb szeme műszem volt, s még Gabriel is nehezen tudta elviselni élettelen tekintetét. Olyan érzést keltett benne, mintha egy bosszúálló isten mindent látó szeme fürkészné mereven minden mozdulatát.

– Jól néz ki – jegyezte meg Ferrari tábornok. – Velence szemmel láthatóan jól tesz magának.

– Honnan tudta, hogy itt vagyok?

A parancsnok ezúttal kissé hosszabban mosolygott.

– Nem sok dolog történik Itáliában, amiről én ne tudnék, főleg ha magáról van szó.

– Honnan tudta? – ragaszkodott a válaszhoz Gabriel.

– Amikor engedélyt kért a titkosszolgálatunktól, hogy visszatérhessen Velencébe, az megküldte az információt minden illetékes minisztériumnak és bűnüldöző szervnek. Ezek egyike volt a Palazzo.

A Palazzo, amelyre a parancsnok utalt, a Piazza di Sant' Ignazióra nézett Róma óvárosának központjában. Benne kapott helyet a csendőrség Kulturális Örökségvédelmi Osztálya, melyet csak Művészeti Csoport néven emlegettek. Ferrari parancsnok állt az élén, s Gabriel kénytelen volt elismerni, hogy igaza van: nem sok minden történt Olaszországban, amiről neki nem volt tudomása.

A férfi az elszegényedett Campania tartományból származott tanító szülőktől, s már régóta az ország rendfenntartó szerveinek egyik leghozzáértőbb, legkiválóbb vezetője volt. A hetvenes években, amikor terroristák tartották félelemben az országot a robbantásaikkal, ő segített semlegesíteni a kommunista Vörös Brigádokat. Később, a nyolcvanas évek maffiaháborúi idején a Camorrával megfertőzött nápolyi körzet parancsnoka volt. A megbízatás akkora veszélyt rejtett magában, hogy Ferrari feleségét és három lányát a nap huszonnégy órájában őrizték, ő maga pedig számos merénylet célpontja volt, beleértve azt a levélbomba-merényletet, melynek fél szeme és két ujjja esett áldozatul.

A Művészeti Csoporthoz való helyezését valószínűleg jutalomnak szánták egy hosszú és jeles pályafutás elismeréseként. Felettesei nyilván azt feltételezték, hogy Ferrari fásult, aktatologató elődje nyomdokába lép, kényelmesen megebédel, sziesztázik egyet, és időnként megtalál egy-egy festményt, amelyekből egy múzeumra való tűnik el évente Olaszországban. A parancsnok ehelyett nyomban nekilátott korszerűsíteni a valaha nagyon is hatékony szervezetet, melyet az idők során csendben hagytak lezúlleni. Alig néhány nappal érkezése után kirúgta a személyzet felét, és gyorsan feltöltötte az állományt rámenős, fiatal tisztekkel, akik értettek is valamit a művészethez. Egyszerűen fogalmazott, amikor kitűzte a feladatukat: őt nem érdeklik az utcai csirkefogók, akik a képeket ténylegesen elemelik; neki a nagy halak kellene, a főnökök, akik piacra dobják a lopott holmit. Nem kellett sok idő, hogy Ferrari újfajta hozzáállása meghozza a várt eredményeket. Több mint egy tucat hírhedt tolvaj került rács mögé, s a műtárgylopási statisztikák – bár még mindig döbbenetesen nagy számokat mutattak – lassan javulni kezdtek.

– Szóval mi hozta Velencébe? – kérdezte Gabriel, miközben az utat mutatta a parancsnoknak a Campo San Zaccaria ideiglenes tavaeskái közt.

- Dolgom akadt északon, pontosabban a Comói-tónál.
- Elloptak valamit?
- Nem. Megöltek valakit.
- Mióta foglalkozik hullákkal a Művészeti Csoport?
- Csak amikor az elhunytak köze van a művészet világához.

Gabriel megtorpant, és szembefordult Ferrarival.

- Még nem válaszolt a kérdésemre – mondta. – Miért jött Velencébe?
- Maga miatt, természetesen.
- Mi közöm van nekem egy comói halotthoz?
- Nem a halotthoz, csak ahhoz, aki megtalálta.

A parancsnok ismét elmosolyodott, csak műszeme meredt közben üres tekintettel előre. Egy olyan ember szeme ez, aki mindent tud, gondolta Gabriel. Egy olyan ember szeme, aki nem fogad el nemleges válaszokat.

A főbejáraton át léptek be a templomba, s egyenest Bellini híres oltárképe felé tartottak. Egy turistacsoport állt éppen előtte, s egy idegenvezető ecsetelte zengő hangon a festmény nemrég befejeződött restaurálásának történetét. Fogalma sem volt, hogy a férfi, aki elvégezte a munkát, ott áll a hallgatóság között. Még Ferrari parancsnok is mulatságosnak találta a helyzetet, bár ép szeme hamarosan pásztázni kezdte a templombelsőt. A Bellini volt a San Zaccaria legértékesebb darabja, de a templom még számos más jeles festménnyel is dicsekedhetett. Volt köztük Tintoretto, egy alkotás az idősebb Palmától, és Van Dyck is. Ez a templom is azt bizonyította, hogy szükség van a csendőrség elkötelezett művészeti nyomozóira. Olaszország ugyanis két dologban biztosan bővelkedik: művészeti alkotásokban és hivatásos bűnözőkben. S ez utóbbiak közül számosan az előbbiekre fenik a fogukat.

A templomhajó túloldalán egy kis kápolna nyílt a védőszent kriptájával és egy kisebb velencei festő oltárképével, melyet senki sem tisztított meg legalább egy évszázada. Ferrari parancsnok leereszkedett az egyik padba, kinyitotta a fém diplomata táskát, és kivett belőle egy dossziét. Abból pedig egyetlen, nyolcszor tízes fényképet, melyet átnyújtott Gabrielnek. Egy középkorú férfi látszott rajta, amint a csuklójánál felakasztva lóg lefelé egy csillárról. A képről nem lehetett megállapítani a halál okát, de azt igen, hogy a fickót kegyetlenül megkínozták. Felpuffedt arca merő vér, a testét meg mintha megnyúzták volna.

– Ki volt ez? – kérdezte Gabriel.

– James Bradshaw-nak hívták, vagy inkább Jacknek. Brit állampolgár volt, de ideje nagy részét sok ezer más honfitársával együtt Comóban töltötte – felelte a parancsnok elgondolkodva. – Úgy tűnik, a britek mostanában nem szívesen élnek a saját országukban, igaz?

- Valóban nem.
- Vajon miért?
- Őket kellene megkérdezni. – Gabriel ránézett a fotóra, és elfintorodott. – Nős volt?
- Nem.
- Elvált?
- Nem.
- Volt valaki fontos az életében?
- Úgy tűnik, nem.

Gabriel visszaadta a képet, és megkérdezte, mi volt a fickó foglalkozása.

- Tanácsadónak nevezte magát.
- Miféleképpen?

– Sokáig diplomataként szolgált a Közel-Keleten. Azután korán nyugdíjba vonult, és önálló működésbe kezdett. Úgy tűnik, olyan brit cégeket látott el tanácsokkal, amelyek az arab világgal próbáltak kereskedni. Elég jól végezhette a dolgát – tette hozzá Ferrari –, mert a villája a legdrágábbak közé tartozott a tónak azon a részén. Valamint volt benne egy meglehetősen impozáns gyűjtemény olasz festményekből és műtárgyakból.

- Ami megmagyarázza, miért érdekli a halála a Művészeti Csoportot.

– Részben. Egy szép gyűjtemény birtoklása végül is nem bűncselekmény.
– Hacsak a gyűjtemény megszerzése törvénybe nem ütközik.
– Mindig mások előtt jár egy lépéssel, igaz, Allon? – A parancsnok felnézett a kápolna falán lógó megsötétedett festményre. – Ez miért nem lett megtisztítva a legutóbbi restauráláskor?
– Nem maradt rá pénz.
– A fedőréteg már teljesen homályos – jegyezte meg Ferrari, majd kis hallgatás után hozzátette: – Akárcsak Bradshaw.
– Nyugodjon békében.
– Ez nem valószínű, legalábbis abból ítélve, ahogy meghalt – felelte filozofikus hangulatban a tábornok, majd Gabrielre nézett. – Magának volt már alkalma elgondolkodni a saját végzetén?
– Sajnos nem is egy. De ha nem bánja, inkább beszéljünk Jack Bradshaw műgyűjtői szokásairól.
– A néhai Mr. Bradshaw-nak az volt a híre, hogy szívesen vásárol olyan képeket, amelyek nem igazán eladók.
– Lopott festményeket?
– Ezt maga mondta, barátom, nem én.
– Figyelték?
– Mondjuk úgy, hogy a Művészeti Csoport a legjobb tudása szerint nyomon követte a tevékenységét.
– Hogyan?
– A szokásos módon – tért ki a pontos válasz elől a parancsnok.
– Feltételezem, az emberei alapos és teljes leltárt készítenek a gyűjteményéről.
– Ebben a pillanatban is.
– És?
– Eddig nem találtak semmit, ami benne lenne a hiányzó vagy ellopott művekről készült adatbázisunkban.
– Akkor feltételezem, vissza kell vonnia minden csúnya dolgot, amit szegény Bradshaw-ról mondott.
– Csak mert valamire nincs bizonyíték, még nem biztos, hogy nem igaz.
– Így beszél egy vérbeli olasz rendőr.
Ferrari tábornok arckifejezésén látszott, hogy bóknak vette Gabriel megjegyzését. Majd kis idő múlva megtoldotta a történetet.
– Azért hallani mást is a néhai Jack Bradshaw-ról.
– Mégpedig?
– Azt, hogy nem pusztán magángyűjtő volt, hanem részt vett festmények és más műtárgyak illegális kivitelében Olaszországból – válaszolta a parancsnok, majd lehalkította a hangját. – És ez az oka annak, hogy a maga barátja, Julian Isherwood meglehetősen nagy bajba került.
– Julian Isherwood nem kereskedik lopott festményekkel.
A parancsnok még csak nem is méltatta válaszra. Az ő szemében minden műkereskedő bűnös volt valamiben.
– Hol van most? – kérdezte Gabriel.
– Az őrizetemben.
– Megvádolták valamivel?
– Még nem.
– Az olasz törvények szerint nem tarthatja fogva negyvennyolc óránál tovább, ha nem viszi bíró elé.
– Egy hulla mellett találták, ami bizonyos feltételezésekre ad okot.
– Nagyon jól tudja, hogy Juliannek semmi köze Bradshaw halálához.
– Ne aggódjon – felelte a parancsnok –, nem tervezem megvádolni semmivel. De ha napvilágra kerül, hogy a barátja találkozni készült egy közismert csempésszel, a pályafutásának löttek. Tudja, Allon, a művészet világában az a valóság, amit annak látunk.
– Mit kell tennem, hogy Julian neve ne kerüljön bele a lapokba?
A parancsnok nem válaszolt azonnal, csak Bradshaw hullájának képét tanulmányozta elmélyülten.
– Mit gondol, miért kínozták meg, mielőtt megölték? – kérdezte végül.
– Talán tartozott némi pénzzel a gyilkosainak.

- Talán. Vagy talán volt valamije, amit a gyilkosai akartak. Valami annál is értékeőbb.
- Azt készült az imént elmondani, hogy mit kell tennem, ha meg akarom menteni a barátomat.
- Találja meg Jack Bradshaw gyilkosait, és jöjjön rá, mit kerestek nála!
- És ha nemet mondok?
- Akkor a londoni művészeti élet hamarosan csúnya híreket fog hallani.
- Maga egy ócska zsaroló, Ferrari parancsnok.
- A zsarolás nagyon csúnya szó.
- Az – értett egyet Gabriel. – De tudja, a művészet világában az a valóság, amit annak látunk.

4.

Velence

Gabriel ismert egy jó éttermet nem messze a templomtól, a Castello egyik nyugodt szegletében, ahová turisták csak ritkán merészkednek. Ferrari parancsnok bőséges ebédet rendelt, de Gabriel csak tologatta az ételt a tányérján, és egy pohár citromos ásványvizet kortyolgatott hozzá.

- Nem éhes? – kérdezte a parancsnok.
- Azt reméltem, még tölthetek ma délután pár órát a Veronesém társaságában.
- Akkor egyen valamit! Szüksége lesz az erejére.
- Az nem úgy működik.
- Ha dolgozik, nem eszik?
- Csak kávé és egy kis kenyeret.
- Miféle diéta ez?
- Ami lehetővé teszi, hogy koncentrálni tudjak.
- Akkor nem csoda, hogy ilyen sovány.

Ferrari parancsnok odaballagott az előételes zsúrkocsihoz, és másodszorra is megtöltötte a tányérját. Rajtuk kívül nem volt más az étteremben, csak a tulaj és a lánya, egy csinos, sötét hajú, tizenkét-tizenhárom éves kislány, aki hátborzongatóan hasonlított Abu Dzsihad, a Palesztin Felszabadítási Szervezet parancsnokhelyettese lányára, akinek az apját Gabriel 1988 egyik meleg, tavaszi estéjén tuniszi villájában lelőtte. A likvidálásra Abu Dzsihad emeleti dolgozószobájában került sor, ahol épp videofelvételeket nézett a palesztin intifádáról. A lány mindent látott: a két bénító lövést a mellkasra és a két halálos lövést a fejre, s az arab felkelés zaja szolgáltatta az aláfestő zenét. Gabriel már nem emlékezett Abu Dzsihad halott arcára, de a fiatal lány komoly, dühtől eltorzult arcának képe örökre ott függött emlékezetének kiállítócsarnokában. Amint a parancsnok visszaült a helyére, Gabriel gondolatban vastag festékréteggel takarta el az arcot, majd előrehajolt az asztal fölött, és megkérdezte:

- Miért én?
- Miért ne?
- Kezdem a nyilvánvaló kizáró okokkal?
- Ha ez magának jólesik...
- Nem vagyok olasz rendőr, sőt valójában épp az ellenkezője.
- Hosszú múltra tekint vissza minálunk.
- És nem minden volt belőle kellemes.
- Az igaz – értett egyet a parancsnok. – Csakhogy menet közben fontos kapcsolatokra tett szert, vannak barátai még olyan magas helyeken is, mint a Vatikán. De ami talán még ennél is fontosabb, vannak barátai nagyon alacsony szinteken is. Úgy ismeri az országot, mint a tenyerét, úgy beszél a nyelvünket, mint egy helybeli, és olasz a felesége. Gyakorlatilag egy közülünk.

- A feleségem már nem olasz.
- Milyen nyelven beszélnek otthon?
- Olaszul – ismerte be Gabriel.
- Még Izraelben is?

A férfi bólintott.

– Erről ennyit. – Ferrari egy darabig csendben maradt, mint aki mélyen gondolkodik, végül megszólalt: – Talán meglepi, de ha egy festmény eltűnik, vagy valakinek baja esik, nekem általában meglehetősen pontos sejtésem van arról, hogy ki állhat mögötte. Több mint száz informátor van a bérlistánkon, és több telefonszámot is megvan.